

Eseu reflexiv: „Uniunea Europeană - trecut, prezent și viitor”

**Purcel Nicu, clasa a XII-a,
Colegiul de Microelectronică și
Tehnică de Calcul.**

„Nu există nicio îndoială că Moldova aparține Europei și că deja împărtășește o cultură, o limbă și o istorie comună cu Uniunea Europeană. Aparțineți marii familii europene de națiuni.(...)Dacă veți menține viteza și veți intensifica profunzimea reformelor,sunt convins că alegerea voastră europeană va aduce rezultate ”

Jose Manuel Barroso

Ca un satanic vuiet se isc din creasta zării
Oști negre,cu-arme lunge și flamuri de păgâni,
Cu spurcata-le fire, vor moartea lumînării,
Pe Crist vor să-L subjuge, osmanii cei haini.

.....
Din umbra mănăstirii,ca scutul de dreptate,
Cu crucea-n mâna stîngă, ieșea Ștefan cel Mare
Făcînd semn oștii sale și celor aliate
Să lupte-n cinstea crucii și-a sfințelor popoare.

(Lupta de la Vaslui, Podul Înalt, care a fost o victorie strălucită pentru Ștefan cel Mare, ducîndu-i faima în Europa. Papa Sixt al IV-lea, numindu-l „Principele creștinității”, i-a scris lui Ștefan:
„Faptele tale săvîrșite contra turcilor necredincioși, dușmanii noștri, au adus atîta celebritate numelui tău, încît ești în gura tuturor și ești de către toți foarte mult lăudat.”)

Uniunea Europeană (UE), este o uniune politico-economică dezvoltată pe teritoriul Europei și are în componență 28 de state membre, alipite consecutiv. Unul dintre primii care au conceput o uniune a națiunilor europene, a fost Conte Richard Von Caudenhove-Kalegi, care în 1923 a scris Manifestul Pan-european. Este acceptabil că și premierul britanic W.Churchill, a avut o influență majoră asupra formării UE prin discursul ținut la Universitatea din Zurich, în care a emis următoarea teză: „Trebuie să construim un fel de State Unite ale Europei. Numai așa, sute de milioane de trudiatori, își vor putea recîștiga micile bucurii și speranțe, care fac viața să merite să fie trăită”.

După cel de-al II-lea Război Mondial, din necesitatea popoarelor de a evada din formele extreme naționaliste, care au dus la un dezastru mondial, prin intermediul (CECO) și (CEE), se formează Uniunea Europeană, inițial din șase state, în anul 1958.

Pentru Republica Moldova, integrarea europeană, reprezintă o opțiune net favorabilă, dat fiind faptul că pentru UE, comerțul cu Republica Moldova constituie 0,03% din volumul total al comerțului, iar pentru Republica Moldova, acest procentaj este de peste 50%. Este total eronată orice ipoteză care ar susține „cîștigul economic al UE” pe baza Republicii Moldova.

Relațiile RM cu UE, au demarat după data de 27 august 1991, fiind reglementate de Acordul de Parteneriat și Cooperare între UE și RM (1988) și de un plan de Acțiuni (2005). Strategia europeană a RM pentru perioada 2007-2013, avea la bază Politica Europeană de Vecinătate.

Ideologia europeană se manifestă vădit ca una prosperă și cointeresată de suveranitatea de stat a RM. O dovadă în acest context este că Acordul de Asociere, care are ca scop de a asista Republica

Moldova în dezvoltarea capacității proprii de implementare a reformelor se va aplica pe tot teritoriul țării, iar regiunea transnistreană, va beneficia în egală măsură de toate avantajele acestui acord. Este plauzibilă ideea că prin intermediul UE, ar putea fi soluționată problema transnistreană.

Transnistria, actual reprezintă un stat fantomă, nerecunoscut pe plan internațional și care se poate identifica cu „un Cal Troian” pentru RM, în care este înmagazinată a 14-a Armată Sovietică, reprezentând o amenințare pentru întreaga Europă, inițial pentru Republica Moldova.

O regiune transnistreană considerată autonomă trecută în istorie, și o Moldovă suverană, care ar susține în preponderență idealul democratic, va facilita consolidarea forțelor cu caracter național, spre realizarea viitorului european. Principala noastră problemă imperioasă de actualitate este Transnistria. Suntem obligați moralicește să ne smulgem frații din mreaja iluzorie a „Pescarului Răsăritean”, căci în caz contrar, cum spunea Eminescu într-un articol din publicistică: „Cedînd degetul, pierzi întreaga mîină”, iar calea spre acest nou orizont, o consider posibilă doar printr-o voință statornică și careva ajutor din partea UE.

Nu pot accepta o posibilă alipire la UE, atîta timp cît conștiința națională și interesul necondiționat în scopul dezvoltării proprii națiuni și a conservării propriilor valori morale, spirituale și artistice nu vor fi apreciate și profesate de către vlăstarii tineri ai națiunii, căci cu tendința Uniunii Europene de atenuare a naționalismului, prin politicile de colaborare interstatală și de liberă deplasare în spațiul european, mi-e frică că aceste vestigii ale valorilor noastre naționale, care sunt periclitare, ar putea fi neantizate din cauza interesului naiv și nejustificat al omului nostru pentru grandiozitatea și desăvîrșirea, aparentă în imaginația lor, a valorilor și vieții statelor europene. Nu critic valorile statelor europene ci ideologia inferioară a poporului nostru, care încă nu a învățat să posede acea voință supremă ce este în stare să săvîrșească imposibilul aparent propriei sale rațiuni. Spun deci că nu accept ca poporul nostru, în starea ctuală, ca parte componentă într-o atmosferă de cosmopolitism, căci urmările ar putea fi fatale.

Depășind problema naționalistă și făcînd o retrospectivă asupra evoluției politico-economice a țării noastre începînd cu anul 1990, consider UE ca un factor providențial, care ar putea spori echilibrul politico-economic al țării noastre prin politica sa de promovare a reformelor în sistemul politic și economic în scopul depășirii litigiilor care sunt provocate de clasa noastră politică actuală, pe care o identific cu „o invazie de lăcuste” în sistemul nostru financiar. Îmi apare verosimil că cerințele de la Copenhaga, ar constrînge viitoarea noastră clasă politică ca să acționeze în favoarea dezvoltării fructuoase, ținînd cont de viitorul generațiilor și avînd ca constrîngere morală în primul rînd eroismul și patriotismul de care au dat dovadă ascendenții noștri.

Avem un prezent degradat și decăzut din punct de vedere moral, plin de tendințe egocentrice, cu sporadice manifestări ale adevăratelor noastre valori, care sunt dominate de acest spleen modernist, caracteristic perioadei contemporane. Avem nevoie de un nou impuls care să sporească vitalitatea spirituală a poporului nostru și rigorismul, care este esențial pentru consolidarea populației. De jure și de facto, UE oferă acest impuls spre rigoare, dar aceasta nu este deajuns, acordarea acestei cooperări, presupune o condiție sine qua non; anume ca întreaga populație să conștientizeze situația actuală, situația istorică și ca clasa politică să polarizeze forțele naționale spre a le proiecta într-un viitor prosper. Dar cu această clasă politică venală, care acționează cu superficialitate și cu dezgust în folosul poporului, nu va exista niciodată progres colectiv ci numai formarea unor decalaje între conducere și conduși.

Ilustrul filozof chinez, Confucius, susținea că problema conducerii armonioase a societății, este condiționată de perfecționarea propriei personalități. Reieșind din această sentință, pot spune că viitorul nostru european, nu depinde totalmente de clasa noastră politică ci și de fiecare individ în parte, mai ales că avem un sistem de conducere democratic, în care conducerea ar trebui să exprime

voința poporului.

Grosso modo putem spune că situația noastră actuală, nu este doar efectul unei incompetențe de guvernare ci și efectul ignoranței și superficialității populației și cred că schimbarea în cazul nostru începe de la fiecare individ în parte înspre clasa conducătoare. Din acest motiv, nu pot să tolerez și să compasionez lamentările poporului nostru, cum că sunt victimele unei conspirații diabolice și mai degrabă aș tolera o acceptare a propriei lor influențe și a propriei vinovății pentru starea morbidă în care ne aflăm. Dacă populația ar accepta și propria sa vină, atunci, ea, constrânsă de simțămîntul moral, ar încerca să-și corecteze plăgile pe care le-a provocat acestui stat și statul nostru ar fi în stare de convalescență. Iar fiindcă conducerii actuale, nu-i prea putem atribui funcția de „creier” dacă statul ar fi un corp, o populație sănătoasă moral și cu simțămîntul datoriei, ar înlătura mult mai lesnicios o astfel de conducere patologică.

Din punctul meu de vedere, UE, întinde Republicii Moldova funia salvatoare spre sistemul financiar și cel politic, dar la capătul acestei funii, este necesară voința de a ridica întregul popor și nu de uzurparea acestui drept de către un cerc restrîns de persoane inamorate de feeria înălțimilor.

Cît despre situația noastră spirituală și morală, aceasta este o problemă de ordin metafizic și care cred că și-ar putea găsi soluția printr-o constrîngere interioară a fiecărui individ, care la rîndul său, să fie influențat de factori externi, cum ar fi implacabilitatea și rigoarea naturii.

Moldova de ieri, îmi plînge că a fost flagelată drastic de biciul totalitarismului, că a fost uzurpată cinic de sultani și țari corupți, care au sfidat orice scînteie de naționalism românesc.

Moldova de azi, pare paradoxal, dar noaptea încă admiră acel flagel înroșit de propria-i piele, iar ziua, vede acele plăgi care erau disimulate în tenebre și începe să-și trezească conștiința națională.

Moldova de mîine, va fi o țară veșnic instruită de lumina tiparului autentic. O țară suverană, demnă de statutul de unitate în diversitatea europeană.